chářské se jevil nebo byl způsobilým jeviti se ve vlivu na utváření se cen dotyčného druhu zboží na trhu vůbec, se ke skutkové podstatě pletich nevyžaduje; stačí způsobilost zvyšovati cenu právě toho zboží, s kterým bylo protizákonně obchodováno. V důsledku toho je nerozhodno, že, jak stížnost tvrdí, byla na veřejném trhu nabízena spousta mouky uherské a americké zcela volně, a že cena obžalovanými byla nižší ceny bursovní. Neboť pro tento případ záleží pouze na tom, že šlo o mouku přídělovou, státem obhospodařovanou, tedy z volného obchodu vyloučenou a že proto nebylo přípustno činiti ji předmětem volného, ziskuchtivostí neseného obchodování, zvláště když byla určena jen pro členy konsumu k vlastní jich potřebě a z této příčiny státem dodávána za cenu mnohem nižší, než byla cena nákupní, a když podle neodporovatelného a zmateční stížností nenapadeného zjištění rozsudkového byl v letech 1921 a 1922 citelný nedostatek mouky a chlebovin, takže vykořisťování této hospodářské tísně příčilo se zákonu. Bezdůvodnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti,

Pokud jde o výrok, jímž byl obžalovaným povolen podmíněný odklad výkonu trestu na svobodě, dlužno souhlasiti s názorem nalézacího soudu, že s hlediska §u 3 odst. třetí zákona ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n. jest pro otázku, zda vyžaduje veřejný zájem výkonu trestu, rozhodná doba nynější, t. j. doba vynesení rozsudku, pokud se týče usnesení o podmíněném odsouzení a nikoli doba spáchání trestných činů, neboť jen podle nynějších poměrů lze spolehlivě posouditi, zda je ve veřejném zájmu nezbytně potřebí, by uložený trest byl skutečně vykonán, či zda se lze bez porušení veřejného zájmu spokojiti pouhou pohrůžkou trestu. Ježto pak v nynější době, kdy v řádném zásobování obyvatelstva potravinami a zejména moukou nastaly již dávno pravidelné poměry, skutečně již není veřejného zájmu, jenž by vyžadoval výkonu trestu na svobodě, a ježto oba obžalovaní jsou dosud zachovalí a požívají dobré pověsti, dlužno souhlasiti s nalézacím soudem v tom, že již pouhá pohrůžka uloženým trestem na svobodě bude obžalovaným pro budoucnost dostatečnou výstrahou a že lze důvodně očekávati, že povedou nadále pořádný život. Bylo tudíž odvolání státního zastupitelství zamítnouti.

Čís. 2847.

Trestný čin podle §u 209 tr. zák. (§§ 487, 488 tr. zák.) jest dovršen přednesením určitých stížností proti určitým osobám.

(Rozh. ze dne 9. července 1927, Nd II 96/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v trestní věci proti Cyrilu B-ovi pro zločin utrhání na cti ve sporu o příslušnost mezi zemským trestním soudem v Brně a krajským soudem v Chrudimi podle §u 64 tr. ř. takto: Příslušným je krajský soud v Chrudimi.

Neboť:

Záporný spor o příslušnost týká se vyřízení trestního oznámení podaného obecním úřadem v L. na Cyrila B-a pro utrhání na cti, tedy pro zločin podle §u 209 tr. zák. Podkladem oznámení je tvrzení, že Cyril B. zaslal 4. března 1927 ředitelství pošt a telegrafů v Brně písemnou stížnost, v níž oznamoval, že na poštovním úřadě v J. dějí se určité zlořády. Dne 19. března 1927 byl prý s Cyrilem B-em sepsán na poštovním úřadě ve V. úřední protokol, v němž B. označil za úřední osoby, jež se dopouštějí oněch činů, starostu obce Františka S-u a listonoše Eduarda G-a. Stížnost B-ova že byla příčinou, že ředitelství pošt a telegrafů v Brně zavedlo s listonošem G-em vyšetřování. Údaje B-ovy že jsou nepravdivy a učiněny z osobní zášti. Podle tohoto podkladu, dosud nevyšetřeného, nabylo všeobecné tvrzení B-ovo o zlořádech na poštovním úřadě v J. teprve dne 19. března 1927 jmenováním osob zlořádů těch prý se dopouštějících, zejména také starosty S-y, na nějž písemná stížnost podle obsahu trestního oznámení ani nepřímo nepoukazovala, přímého vztahu k určitým osobám ve smyslu §u 209 po případě 487, 488 tr. zák. V tomto přednesení určitých stížností proti určitým osobám dlužno spatřovati činnost dovršující pojem trestného činu, jenž tu může za ostatních podmínek přicházeti v úvahu. Činnost tato předsevzata byla v obvodu krajského soudu v Chrudimi, jenž tudíž podle §u 51 tr. ř. odst. prvý je příslušným ku provedení trestního řízení.

Čís. 2848.

V házení kamením, které sloužilo pouze za prostředek k uskutečnění vydírání (§ 98 b) tr. zák.), nelze spatřovati konkurující přestupek podle §§ 8, 411 tr. zák.

(Rozh. ze dne 14. července 1927, Zm II 96/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. ledna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 98 b) tr. zák. a přestupkem podle §§ 8, 411 tr. zák., pokud napadla výrok odsuzující pro zločin veřejného násilí podle §u 98 b) tr. zák. Naproti tomu jí vyhověl, pokud napadla výrok odsuzující pro přestupek podle §§ 8, 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku tom, jakož i ve výroku o trestu a výrocích s tím souvisejících a odsoudil obžalovaného pro zločin veřejného násilí podle §u 98 b) tr. zák., ohledně něhož zůstal napadený rozsudek nedotčeným k určitému trestu. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmateční stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. Nelze jí upříti oprávnění, pokud uplatňuje, že obžalovaný neměl